

 การเมืองและ
เศรษฐศาสตร์

ปัจจัยอะไรบ้าง กำหนดธุรกรรม การค้าระหว่างประเทศ

* สุเทพ พันประสิทธิ์

การค้าระหว่างประเทศเป็นธุรกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศต่าง ๆ ในปัจจุบัน อย่างหนึ่งเป็นสาเหตุที่สำคัญที่จะทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความมั่งคั่งและมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันเป็นพื้นฐานเบื้องต้นในการวางนโยบายต่างประเทศ เป็นมูลเหตุหรือรากฐานการผลิต ความอยู่ดีกินดีมีมาตรฐานการครองชีพของประชาชนดีขึ้น ปัจจัยต่าง ๆ นี้มีผลกระทบต่อการเกิดการค้าระหว่างประเทศมาก ซึ่งอาจเกิดจากปัจจัยเดียวกันหรือหลายปัจจัย วัตถุประสงค์ของบทความนี้ก็เพื่อจะเสนอแนวคิดสำหรับประเทศไทยว่ามีความเหมาะสมกับปัจจัยใดบ้าง

ปัจจัยแรกที่เราเห็นว่ามีอิทธิพลต่อการค้าระหว่างประเทศก็คือทรัพยากรประเภทแร่ สมัยศตวรรษที่ 18 เชื่อกันว่าประเทศใดมีแหล่งแร่เหล็กและประชาชนในประเทศสามารถตั้งโรงงานถลุงเหล็ก

ออกมาใช้ได้แล้ว การผลิตเหล็กต่าง ๆ เพื่อใช้ภายในประเทศหรือส่งเป็นสินค้าออก และถ้ามีถ่านหิน น้ำมันปิโตรเลียม ก๊าซธรรมชาติ ก็จะเป็นปัจจัยประกอบทำให้การผลิตเหล็กและเหล็กกล้าได้กว้างขวางขึ้นมาก อย่างเช่นประเทศญี่ปุ่นมีอุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าโดยเริ่มต้นจากสินแร่ ถ่านไม้และถ่านหินภายในประเทศก่อน แต่ปัจจุบันเป็นประเทศอุตสาหกรรมเหล็กที่ยิ่งใหญ่โดยใช้ทรัพยากรแร่ คือ แร่เหล็ก ถ่านหินถลุง และน้ำมันเชื้อเพลิงจากต่างประเทศร่วมกับพลังไฟฟ้าพลังน้ำตก แรงงาน ฝีมือ ทุน และความฉลาดในเชิงธุรกิจภายในประเทศ ผลิตสินค้าเหล็ก มีเพียงแต่ใช้ภายในประเทศ แต่ยังสามารถส่งเป็นสินค้าออกเป็นจำนวนมาก และเป็นตัวอย่างของประเทศที่ซื้อวัตถุดิบเป็นแร่แล้วส่งออกเป็นสินค้าสำเร็จรูป

ปัจจัยประการที่สองที่มีอิทธิพลต่อการค้าระหว่างประเทศก็คือ **สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ** ที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ เป็นเหตุผลสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการผลิตสินค้าที่แตกต่างกันและเป็นที่มาของการค้าระหว่างประเทศขึ้น เช่น ความแตกต่างกันของ

* อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย. : ศศ.ม. (เศรษฐศาสตร์สหกรณ์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เวลา สภาพลมฟ้าอากาศ ดิน หิน น้ำ พืช เทือกเขาไร่นา ป่าไม้ บริเวณที่มีฝนตกและอุณหภูมิที่แตกต่างกันก็อาจมีต้นไม้ไม่เหมือนกัน ไม้เนื้อแข็งซึ่งมีมากในเขตร้อน อาจส่งเป็นสินค้าออกตามความต้องการของผู้ใช้ในเขตอบอุ่น ระดับความสูงต่ำของเปลือกโลก ก็เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการค้ำระหว่างประเทศเช่นกัน ประเทศที่มีลักษณะที่ราบมักจะผลิตธัญพืช ประเทศที่เป็นเทือกเขาก็จะผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังงานน้ำตกหรือผลิตสินค้าอุตสาหกรรม ความแตกต่างของดินก็เป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ทำให้มีผลผลิตแตกต่างกัน ซึ่งเกิดเป็นสินค้าแต่ละชนิด การมีสัตว์พื้นเมืองที่แตกต่างกัน ก็จะช่วยให้เกิดการค้ำระหว่างประเทศได้ เช่น การมีสัตว์ที่ผลิตขนในเขตอบอุ่นกับเขตร้อนจะแตกต่างกัน พันธุ์ปลาก็จะแตกต่างกัน เหล่านี้ย่อมจะเป็นแหล่งวัตถุดิบของอุตสาหกรรมหนึ่งสัตว์ อุตสาหกรรมอาหารกระป๋อง เป็นสินค้าแพร่หลายไปทั่วโลก ท่าเลที่ตั้งของแต่ละประเทศก็เช่นกัน เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการค้ำอย่างมาก เช่น ประเทศอังกฤษ เป็นศูนย์กลางทางการค้าระหว่างประเทศที่สำคัญ เพราะมีที่ตั้งที่เหมาะสมติดกับประเทศที่มีการพัฒนาแล้วในยุโรป และไม่ไกลจากสหรัฐอเมริกาและแคนาดามากนัก และเป็นจุดศูนย์กลางของเส้นทางเดินเรือและเดินอากาศของโลก มูลค่าการค้าขายระหว่างประเทศจึงมีมากกว่าประเทศอื่นๆ ที่มีขนาดและระดับการพัฒนาเดียวกัน จะเห็นได้ว่าทุกประเทศต้องการที่จะได้อาหารอย่างพอเพียงหรือถูกรสนิยมและมีเครื่องนุ่งห่มที่ทันสมัย มีเครื่องมือ เครื่องจักร เครื่องยนต์ วัตถุดิบ ทุกประเทศจึงเห็นความสำคัญของการค้าระหว่างประเทศ

ปัจจัยกำหนดการค้าระหว่างประเทศอีกประการคือ **ระดับขั้นของการพัฒนาเศรษฐกิจ** ประเทศที่มีระดับการพัฒนาเศรษฐกิจล้ำหลัง เป็นระบบเศรษฐกิจที่มีการทำมาหากินพอประทังชีพนั้น ไม่มีการแบ่งงานกันทำในสังคม ย่อมไม่มีปริมาณการค้าภายในท้องถิ่นหรือการค้าภายนอกเท่าใดนัก

สำหรับประเทศที่มีระดับขั้นการพัฒนาเศรษฐกิจอยู่ในลักษณะที่พัฒนาแล้ว ก็จะมีปริมาณการค้าทั้งภายในและระหว่างประเทศมากขึ้น อย่างเช่นญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศที่ใช้เทคโนโลยีมาก มีการซื้อขายสินค้าและผลิตภัณฑ์ต่างๆ สูง จะพยายามรักษาระดับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอยู่เสมอ จึงต้องมีการเพิ่มสมรรถภาพปัจจัยหลายอย่างอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งกลยุทธ์ทางการค้าระหว่างประเทศจนเป็นประเทศที่มีดุลการค้าเกินดุลกับประเทศต่างๆ ทั่วโลก

ปัจจัยประการที่สี่ **ความมั่งคั่งของประชาชนในชาติ** ได้มีการพิสูจน์โดยการวิจัยในทางทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยกำหนดการสั่งซื้อสินค้าเข้าระหว่างประเทศต่างๆ คือ รายได้ของประชาชนในชาติจะมีความสัมพันธ์กับมูลค่าการค้าสั่งซื้อสินค้าเข้าของประเทศ กล่าวคือ ถ้ารายได้ของประชาชนสูงขึ้นความต้องการสินค้าและบริการจากต่างประเทศจะมากขึ้น อย่างเช่นสหรัฐอเมริกาหรือญี่ปุ่น มีรายได้ประชาชาติสูงอำนาจซื้อของประชากรจะมีอัตราสูง มีการลงทุน การออมทรัพย์ ในรูปการถือหุ้นและพันธบัตรของบริษัทต่างๆ ซึ่งเป็นปัจจัยให้มีการพัฒนาการลงทุนและสะสมทุน รวมทั้งการค้นคว้าทดสอบ ขยายโรงงาน ปรับปรุงเครื่องมือและอุปกรณ์การผลิตต่างๆ ตลอดจนการส่งเสริมการขายให้มากขึ้นอุตสาหกรรมในประเทศเหล่านี้ จำเป็นต้องการวัตถุดิบจากต่างประเทศ และเมื่อผลิตเป็นสินค้าจำนวนมากแล้ว ก็ต้องส่งออกขายในตลาดโลก

ประเทศที่มีรายได้ประชาชาติต่อหัวสูงต้องใช้จ่ายเงินไม่เฉพาะเพียงสิ่งจำเป็นเท่านั้น แต่ยังมีรายจ่ายเพื่อความสะดวกสบายและพุ่มเพียด้วย การจำหน่ายสินค้า อุปกรณ์เพื่อความสะดวกภายในบ้านและเครื่องสำอาง สินค้าเหล่านี้จำนวนมากมาจากการนำเข้าจากต่างประเทศและอาจเป็นมูลเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด

การลงทุนต่างประเทศ เป็นปัจจัยประการที่ห้า และเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากในการกำหนดให้มีการค้าระหว่างประเทศ ผู้เขียนจะแยกออกเป็นสองกรณี คือ **กรณีที่ประเทศเปิดให้บริษัทข้ามชาติหรือบริษัทต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศตนเอง** อย่างเช่นประเทศไทย ความต้องการสินค้าประเภททุนได้แก่เครื่องจักร เครื่องมือ และวัตถุดิบอุตสาหกรรม มีมากกว่าสินค้าอื่น ๆ ซึ่งประเทศต้องนำมาผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกอีกครั้งหนึ่ง **อีกกรณีหนึ่งก็คือ ประเทศอุตสาหกรรมที่พัฒนาแล้วไปลงทุนในประเทศกำลังพัฒนา** อย่างเช่นบริษัท แองโกล-ยุโรป ตะวันตก และญี่ปุ่น มีความจำเป็นต้องลงทุนในต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อจัดหาวัตถุดิบมาป้อนโรงงาน ถึงแม้ว่าจะมีหลายประเทศวางมาตรการเวนคืนทรัพย์สินอันเป็นกิจการของชาวต่างชาติ เช่น เม็กซิโก โบลิเวีย อาร์เจนตินา แอลจีเรีย และ คิวบา แต่ปัจจุบันประเทศกำลังพัฒนาจำนวนมากยังเสนอให้บริษัทต่างชาติเข้ามาลงทุน อย่างเช่นประเทศในกลุ่มประเทศเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ อย่างไรก็ดีวัตถุดิบอันเป็นผลผลิตจากการลงทุน ก็ถูกส่งออกไปยังประเทศนายทุน

“สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ เป็นเหตุผลสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการผลิตสินค้าที่แตกต่างกัน และเป็นที่มาของการค้าระหว่างประเทศขึ้น”

เจ้าของโรงงาน พร้อมกันนั้นการผลิตวัตถุดิบต่าง ๆ ก็มีความต้องการใช้เครื่องอุปกรณ์จากประเทศเจ้าของทุน จึงเกิดการค้านระหว่างประเทศขึ้น นอกจากนั้นเพื่อจะต่อสู้กับการแข่งขันที่เกิดขึ้นในประเทศที่ไปลงทุน บริษัทของประเทศอุตสาหกรรมมีความจำเป็นที่จะต้องจัดตั้งโรงงานสาขา หรือบริษัทในเครือของตนขึ้น เช่น โรงงานสร้างหรือประกอบรถยนต์ โรงงานสร้างเครื่องจักร โรงงานอุตสาหกรรมเคมี โรงงานกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม เพื่อให้โรงงานเหล่านี้ผูกพันกันทางอ้อม ที่จะต้องรับซื้อวัตถุดิบ หรือชิ้นส่วนจากประเทศเจ้าของทุนเป็นระยะเวลานาน

พันธมิตรทางการเมือง เป็นปัจจัยประการสุดท้าย และมีอิทธิพลสูงสุดต่อการค้านระหว่างประเทศ รูปแบบอันเข้มแข็งที่สุด คือ การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ ปัจจุบัน แนวความคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจกันมากขึ้น ทั้งนี้เพราะทุกประเทศเห็นว่าการที่จะพัฒนาการค้านระหว่างประเทศให้ก้าวหน้ามั่นคงถาวรแล้ว ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง เฉพาะภายในประเทศมักจะมิชอบเขตจำกัดย่อมทำได้ยาก การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจมีผลให้ขนาดตลาดกว้างขวางออกไป จะขยายกิจการธุรกิจให้มีขนาดใหญ่ขึ้น จนมีประสิทธิภาพสูงสุดในการผลิต เกิดความก้าวหน้าทางเทคนิค สามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพดี ต้นทุนการผลิตต่ำ จนสามารถแข่งขันกับสินค้าของประเทศใหญ่ภายนอกกลุ่มได้ การเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิต ระหว่างประเทศที่เป็น

สมาชิกด้วยกันอย่างเสรี เช่น เงินทุน แรงงาน และ การประกอบ การ จะทำให้ปัจจัยเหล่านี้ไหลเข้าไปยังประเทศสมาชิกที่ขาดแคลน อันจะทำให้ภาวะเศรษฐกิจของกลุ่ม เติบโตขึ้นอย่างสมดุลกันเมื่อมีตลาดกว้างขึ้น มีการคุ้มครองวิสาหกิจภายใน ย่อมจะทำให้ดึงดูดเงินทุนจากภายนอกประเทศเข้าไปได้มาก การปล่อยให้มีการแข่งขันระหว่างวิสาหกิจภายในที่ใหญ่ขึ้นนั้น จะช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพของการผลิตได้อย่างดี การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ อาจมีได้หลายระดับ สุดแล้วแต่พื้นฐานและสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจของประเทศสมาชิก อาจจะรวมกันได้อย่างแน่นแฟ้นจนถึงขั้นรวมตัวกันทางการเมืองก็เป็นได้ อย่างเช่นประเทศในยุโรปตะวันตก มีกลุ่มทางเศรษฐกิจมาก และมีประสิทธิผลสัมฤทธิ์มากที่สุดเห็นจะเป็น **กลุ่มประชาคมเศรษฐกิจแห่งยุโรป** หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า **ตลาดร่วมยุโรป** ดังที่ปรากฏที่มีบทบาทในหน้าหนังสือพิมพ์ ก็คือกลุ่ม EEC จากความสำเร็จของการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในทวีปยุโรปและทวีปอเมริกา ส่งผลให้ประเทศสมาชิกมีเศรษฐกิจเจริญเติบโตขึ้น และประเทศนอกกลุ่มได้รับความกระทบกระเทือนเสียประโยชน์หรือเสียเปรียบทางการค้าระหว่างประเทศ ดังนั้น จึงมีหลายประเทศในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก ต่างตั้งกลุ่มเศรษฐกิจขึ้น เพื่ออย่างน้อยก็ได้รับอำนาจประโยชน์ต่อรองทางการค้านระหว่างประเทศกับกลุ่มเศรษฐกิจอื่น ๆ หรือต่อรองกับประเทศมหาอำนาจทางอุตสาหกรรม อย่างสหรัฐอเมริกา หรือ ญี่ปุ่น

ตารางแสดงการค้าและผลผลิตโลก ระหว่างปี 2513-2522¹
(ร้อยละของการเปลี่ยนแปลง)

	ค่าเฉลี่ย 2513-2522 ²	2533	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
ผลผลิต											
โลก	4.1	2.2	1.7	0.5	2.7	4.5	3.4	3.2	3.2	3.8	3.1
กลุ่มประเทศอุตสาหกรรม	3.3	1.4	1.5	-0.3	2.8	5.0	3.3	2.7	3.3	3.9	2.8
สหรัฐอเมริกา	2.8	-0.2	1.9	-2.5	3.6	6.8	3.4	2.8	3.4	4.0	2.8
กลุ่มประเทศอื่น ๆ	3.7	2.3	1.3	1.0	2.3	3.7	3.3	2.5	3.3	3.9	2.9
ประกอบด้วย											
ญี่ปุ่น	5.2	4.3	3.7	3.1	3.3	5.0	4.8	2.5	4.2	5.8	4.2
สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน	3.1	1.5	—	-1.0	1.3	3.3	1.9	2.3	1.8	2.9	1.9
กลุ่มประเทศกำลังพัฒนา	5.7	3.4	1.8	1.7	1.9	4.0	3.5	4.2	3.4	3.0	4.0
อัตราการขยายตัว	5.1	3.7	3.0	1.7	1.5	2.9	3.1	3.4	2.7	3.0	3.5
แยกตามภูมิภาค											
แอฟริกา	4.4	3.6	2.0	1.2	-1.3	0.8	3.7	2.1	2.3	2.6	2.8
เอเชีย	5.4	5.5	5.8	5.2	7.0	7.8	6.3	6.4	6.8	7.3	6.3
ยุโรป	5.6	0.1	—	1.1	1.9	4.3	2.4	4.1	2.5	2.6	2.8
ตะวันออกกลาง	7.3	-2.5	-2.1	0.2	0.9	-0.2	-1.1	2.2	-0.5	0.9	1.8
อเมริกา	5.7	6.0	0.2	-1.1	-2.4	3.5	3.5	3.9	2.5	1.4	3.4
การค้าโลก³											
ปริมาณ	6.4	1.3	1.1	-2.0	3.0	8.7	2.8	4.5	5.8	7.5	5.6
มูลค่า/หน่วย (ดอลลาร์ สรอ.)	12.4	20.0	-1.5	-4.4	-4.8	-2.4	-1.8	4.8	10.0	4.7	1.6
(สิทธิพิเศษถอนเงิน = SDR)	9.5	19.1	8.7	2.1	-1.7	1.8	-0.9	-9.3	-0.2	1.7	3.6
ปริมาณการค้า											
ส่งออก											
กลุ่มประเทศอุตสาหกรรม	6.6	4.2	3.8	-2.1	3.0	9.9	4.7	2.6	5.3	7.7	5.1
กลุ่มประเทศกำลังพัฒนา	4.8	-4.1	-5.9	-7.7	3.0	7.1	0.6	10.5	8.6	7.7	6.8
ผู้ส่งออกเฉลี่ย	2.6	-13.2	-14.9	-16.6	-3.7	0.8	-5.7	13.8	-0.5	4.5	3.8
ผู้ส่งออกไม่ใช่เฉลี่ย	7.0	8.3	5.4	1.6	8.3	11.5	4.5	9.4	12.1	8.6	7.6
นำเข้า											
กลุ่มประเทศอุตสาหกรรม	6.5	-1.5	-1.7	-0.6	4.7	12.5	4.6	8.3	6.9	8.0	5.4
กลุ่มประเทศกำลังพัฒนา	8.3	7.4	8.0	-3.3	-2.4	2.7	-0.9	-4.5	4.4	8.0	8.0
ผู้ส่งออกเฉลี่ย	13.7	13.4	19.1	-1.3	-10.3	-6.1	-11.0	-21.9	-11.1	1.4	3.8
ผู้ส่งออกไม่ใช่เฉลี่ย	6.6	5.0	3.3	-4.2	1.7	6.7	3.2	2.1	8.9	9.7	8.9

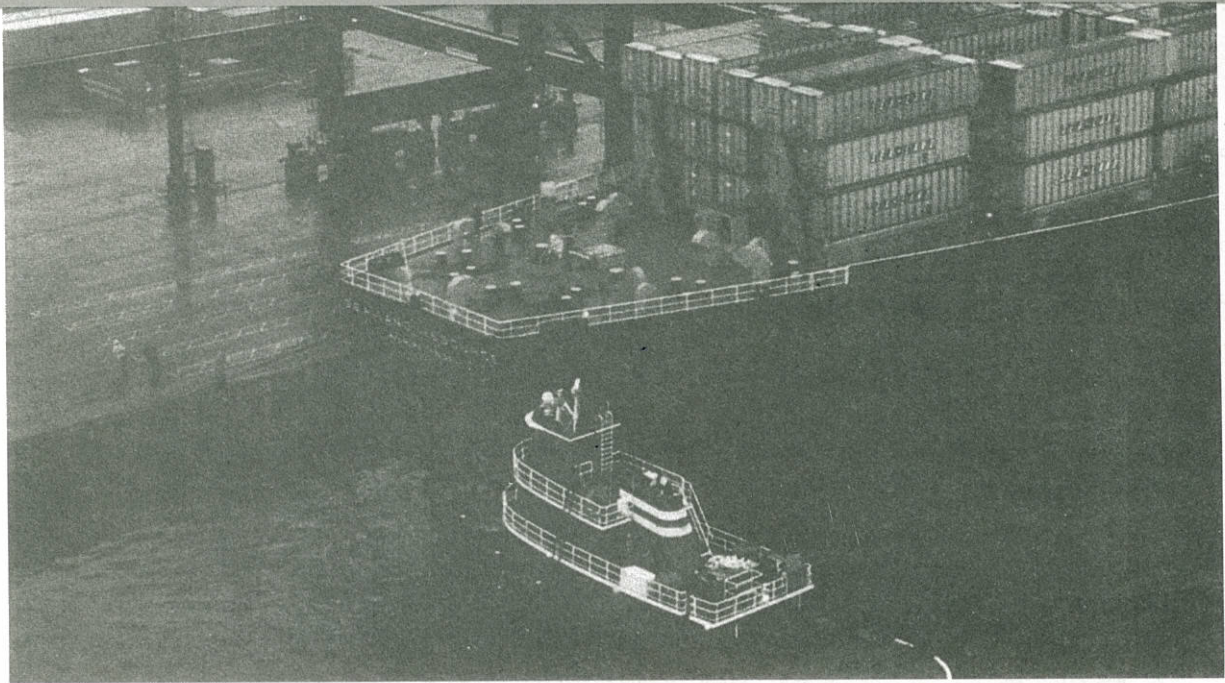
ที่มา : IMF, World Economic Outlook (October 1988).

หมายเหตุ : สำหรับปี 2530, 2531 และ 2532 เป็นตัวเลขประมาณการ

1 Real GDP และ Real GNP สำหรับประเทศอุตสาหกรรมและประเทศกำลังพัฒนา แต่สำหรับประเทศด้อยพัฒนาอื่น ๆ จะพิจารณาค่า Net Material Product (NMP)

2 เป็นอัตราเปลี่ยนแปลงรายปี (ไม่รวมสาธารณรัฐประชาชนจีน)

3 เป็นอัตราการขยายตัวเฉลี่ยของการส่งออกและการนำเข้าของโลก อ้างอิงอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลจากประเทศอุตสาหกรรมและประเทศกำลังพัฒนารวมทั้งประเทศด้อยพัฒนาอื่น ๆ ด้วย

สำหรับประเทศไทยเป็นสมาชิกของ **สมาคมประชาชาติเอเชีย** สมาชิกมากบ้าง น้อยบ้าง ดังนั้น สิ่งที่ประเทศไทยควรต้องเตรียมการ **ตะวันออกเฉียงใต้** หรือที่เรียกว่า **ASEAN** ซึ่งเป็นกลุ่มทาง ปรับตัว ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงอันจะเป็นทางนำไปสู่การรวมตัวของ เศรษฐกิจที่สำคัญกลุ่มหนึ่งเช่นกัน แต่การดำเนินงานยังมีข้อจำกัดหลาย ประเทศต่าง ๆ ในยุโรป ตามกฎหมายยุโรปเดี่ยว (Single European ประการ ซึ่งทำให้ประสิทธิภาพทางการค้าระหว่างประเทศยังเป็นไป Act) ซึ่งจะมีการบังคับใช้อย่างสมบูรณ์ในปี 2535 ไม่เต็มที่ อย่างไรก็ตาม การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจย่อมก่อให้เกิดการค้า จะเห็นได้ว่า บัณฑิตที่นำเสนอมา สามารถแยกเป็นบัณฑิตทาง เสรี ปราศจากข้อกีดกันคิดขวางการค้าเป็นอิสระมากขึ้นกว่าเดิม และ เศรษฐกิจ บัณฑิตทางการเมือง และบัณฑิตทางสังคม ซึ่งทุกบัณฑิต การรวมกลุ่มเศรษฐกิจของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่ง จะต้องประสานแนวเดียวกัน ในทิศทางที่เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ ย่อมส่งผลประโยชน์ทางการค้าระหว่างประเทศของประเทศนั้น ๆ และการค้าระหว่างประเทศ จะเป็นส่วนที่จะช่วยเพิ่มความเจริญเติบโต และย่อมส่งผลเสียทางการค้าระหว่างประเทศกับประเทศที่ไม่ได้เป็น ทางเศรษฐกิจให้กับประเทศไทยอย่างมาก ■■

บรรณานุกรม

"ทิศทางการลงทุนของไทยในอนาคต" แนวโน้มเศรษฐกิจ ธนาคารทหารไทย 9, 12 ธันวาคม 2532.

วารสารรายงานเศรษฐกิจ ธนาคารกรุงไทย 23, 3 มีนาคม 2533.

Journal of Economic & Business Administration St. December 1989.

Journal of Commerce. 210th May 1989.

Biedd, V.K. The Structure and Operation of Japanese Economy, St. Sydney : Australasia Pty Ltd, 1970.